

TW-nytt

Conservare – Illuminare – Inspirare

Losje nr. 22
Thomas Wildey

DESEMBER 1982

Redaksjon:
Daniel Moody, Erik Sundby

Julekveld da jeg var liten

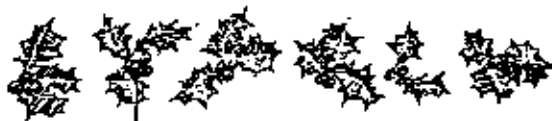
Av JØRGEN MOE

Til den gamle simple stuen
vil min tanke gjerne gå,
Ilden spraker høyt på gruen,
røken stiger lett og blå.
Og det lange furubord
hvitt er skuret alt av mor
gulvet sopet er til festen,
strødd med brisk for himmelgjesten.

Godt jeg minnes alt som hendte
på den kjære julekveld,
lysene som faster tendte,
og det blanke kobbersteil.
Hjertet barnlig var og bløtt,
sang «En Frelser er meg født»,
tenkte bak de lune vegger:
«I en stall de Herren legger».

Og var julegrøten ferdig,
og vi satt om glade bord,
reiste far seg opp og verdig
leste høyt om englers kor.
Og jeg syntes at jeg så
lyse stråler fra det blå,
og jeg hørte ganske nære
skarens: «Fred» og «Ære være».

ORDENENS OPPRINNELSE OG UTVIKLING. (8) Av Arne Gjerberg.

Administrasjon.

Den Uavhengige Norske Storloge av Odd Fellowordenen har sitt sete i Oslo. Den ledes av den til enhver tid valgte Stor Sire.

Stor Sire er suveren og ansvarlig for Ordenens arbeidsområde og virke. Som konferanseforum har han de valgte Storembetsmenn og et kanseli for Ordenens administrasjon. Kansellet bestyres av en kanselisjef med tilhørende stab.

De utnevnte Distrikts Deputerte Stor Sire og Spesial Deputert Stor Sire er Stor Sires representant i de forskjellige distrikter og innkalles til årlige konferanser av Stor Sire sammen med de valgte Storembetsmenn.

I det omfattende arbeide som Ordenen idag har i Norge, er det ikke mulig for Ordenens ledelse i Oslo å ha den fulle oversikt uten delegering av myndighetsområdet.

Denne delegering begynte i det små idet det i 1921 ble utnevnte den første Distrikts Dep. Stor Sire (D.D.S.S.). Det var Eks OM Ingvald Haaland som fikk området Sørlandet og en del av Vestlandet.

Ved Stor Logemøtet i 1924 var dette "fagområde" utvidet til 4 D.D.S.S. og noen utvidelse av ordningen kom ikke før man i 1955 fikk nok en utvidelse til 6 distrikter. Pr. idag har vi for hele landet 14 distrikter med hver sin D.D.S.S.. I tillegg til de 14 er det oppnevnt en Spesial Dep. Stor Sire for Rebekkaordenen som skal være det koordinerende ledd mellom Storlogen og Rebekkaordenen.

De utnevnte D.D.S.S. og S.D.S.S. har som oppgave å føre kontroll med at lover, vedtekter og de sirkulærer som til enhver tid sendes fra Storlogen etterleves og følges opp. Envidere arbeidet med logenes ekspansjon og styrkelse og å veilede logene i deres daglige virke.

Odd Fellowbladet.

Det var Stor Sire Sam Johnson som i 1923 tok initiativet til bladet og var den første redaktør ved siden

av at han var en flittig skribent. Selve trykkingen ble foretatt av br. Arne Olsen i City-Trykkeriet. Storlogen overtok bladet i 1925 og har siden den tid hatt det i sin ledelse.

Redaktørene har vekslet gjennom tidene. Etter krigen overtok legendariske Sigurd Folkestad bladet og var redaktør frem til sin død i 1963. Han var prest av yrke og hadde de absolutte forutsetninger for redigering av bladet.

Rebekkaordenen hadde en tid sitt eget blad, men fra år 1954 gikk bladet inn og vi fikk et felles organ for såvel søstre som brødre. Som opplysnings- og meddelelsesorgan har bladet vært utmerket og må være et nødvendig ledd i vårt arbeide.

Pr. idag er Fred. Kristensen, Loge Drofnum, Drammen redaktør.

Det sosiale arbeide.

Fra Ordenens arbeide i England vet vi at dens vesentligste oppgave var å hjelpe brødre som hadde det vanskelig, og at slikt arbeide ikke gikk ut over kretsen av logebrødre.

Da Thomas Wildey kom til Amerika i 1817 var det nød, fattigdom og epidemier og ingen organisert hjelp til å ta seg av de hjelpeoppgaver som det var behov for.

Med sin menneskelige innstilling til hjelpearbeidet, ble han en naturlig leder for dette arbeidet, og denne hans innstilling skulle senere komme til å bli hovedformålet til Ordenen. Dette formål er sprunget ut fra Thomas Wildeys medmenneskelighet og har siden stått som selve idegrunnlaget for Ordenens eksistens.

Fra Ordenens første tid i Norge - Stavanger - er historien lite nyantert og det er ikke gitt noen beretning om hjelpearbeide i en eller annen form.

Da Ordenen i 1908 ble overført til Kristiania med Sam Johnson som den første leder, tok det ikke lang tid før tanken om det "utadvendte" arbeid tok form.

I 1908 tok dr. Joh. Haavaldsen - bror av Ordenen - opp arbeide med å skaffe et hjem for barn med medfødt venerisk syke. Loge Norvegia og Rebekkaloge Sct. a Sunniva samlet inn midler og leiet og innredet en villa i Gjete-myrsveien som ble kalt for "Vesle-hjemmet".

Etterhvert som det ble flere loger i området, ble villaen innkjøpt med tanke på utbygging. I 1923 hadde de samlet inn penger blandt ordensmedlemmene og i 1931 sto bygget ferdig.

Etterhvert gikk sykdommen tilbake og bygget ble overtatt av Oslo Kommune i 1936 og benyttet som barnehjem.

Hjelpearbeidet fortsatte imidlertid og under krigen dannet brødre og søstre bevegelsen "Veslehjemmet - De ensommes Venner".

En tid hadde man også i virksomhet et hvile- og rekreasjonssted Bjerkodden, men denne eiendom ble solgt i 1951. Veslehjemmets formue var på dette tidspunkt kr. 393.000,- og i 1961 var den steget til kr.465.000,-.

Det sier seg selv at det sosiale og humanitære arbeidet ble viet stor oppmerksomhet fra Storlogens side og under Storlogemøtet i 1948 ble spørsmålet om sosialt arbeide i Storlogens regi tatt opp av br.P.E. Hagen. Han ga en orientering om arbeidet for psykisk hemmede barn på Sukke gård i Andebu og ba om at Ordenen burde gi økonomisk støtte til dette arbeide. Storlogen ga sin støtte til dette, og dette var selve opprinnelsen til "Storlogens Humanitære Fond" som er bygget opp ved den kontingent som årlig betales inn til fondet fra hver enkelt søster og bror.

Til Sukke gård og dette spesielle arbeidet bevilget Storlogen i 1956 kr. 200.000,- til selve bygningen og senere kr. 16.000,- årlig til vedlikehold.

Envidere hjelpen til Trastad Åndssvakehjem med kr. 260.000,- til et undervisningsbygg.

Før og etter de nevnte hjelpetiltak har det vært ytet hjelp til katastrofer i såvel inn- som utland, og til tragedier av annen art. Jeg nevner også innsamlingen til det ungarske folk med kr. 40.000,- samt flyktningeåret i 1961 som innbragte kr. 100.000,-

Over en tiårs periode er det i tidsrommet 1959 til 1969 utbetalt kr. 710.000,- fra Storlogens Humanitære fond.

Ordenen tok initiativet til at det ble innsamlet midler til 2 rednings-skøyter som har navnene "Odd Fellow I" og "Odd Fellow II".

Tilslutt tar jeg med Forskningsfondet for Multipel Sklerose som hvert år utbetaler mer enn kr. 100.000,- i stipendier for forskning av sykdommen.

Såvel rednings-skøytene som Forskningsfondet var en landssak blandt søstre og brødre og fikk helhjertet oppslutning fra alle loger.

Nå er det ikke bare Storlogen som har ytet støtte til sosialt hjelpearbeid, men den enkelte loge har ytet og yter fortsatt et uegenyttig arbeid i lokalsamfundet.

Jeg tar med et beløp over en tilfeldig valgt 5 års periode hvor logene over hele landet innsamlet ialt kr. 1.400.000,- fra søstre og brødre til hjelpearbeid hvor dette trengtes.

La oss ikke glemme alle ordensbygninger landet over som mer enn noe annet har gjort sitt til at fellesskapet virker, og søstre og brødre trives.

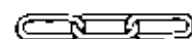
Tiltak med Odd Fellowhjem og Sykehjem for våre eldre søstre og brødre gjør sitt til for at samværet på ordensplan kan fortsette i deres "sensommer".

Det er ikke mulig å gi en fullverdig oppgave over alle de forskjellige hjelpetiltak som gjennom årene har vært iverksatt av de enkelte logers søstre og brødre. Det er da heller ikke i pakt med ordenens mål og ideer at vi skal "skilte" med de daglige hjelpetiltak som ytes, men at dette er en naturlig konsekvens av vårt ordensliv og livsholdning.

Den generasjon som jeg selv tilhører, er nå på vei ut av Ordenen, og en ny skal overta.

Vår generasjon i Ordenen har hatt den glede å kunne følge en rik utvikling med såvel tilgangen på søstre og brødre, og en gryende forståelse for det arbeid som gjøres.

La oss håpe og tro at vi også har maktet å formidle noen av Ordenens ideer og arbeidsgrunnlag til de som kommer etter, slik at grotiden kan fortsette.

Fra barnemunn

Lille Per satt og så på fotballkamp i TV da moren sa: — Nå får du gå til sengs, Per, og be aftenbannen din.

Per svarte uten å ta øynene vekk fra TV'n: — 'Tror du virkelig at vi kan forstyrre Gud midt i kampen?

MEDMENNESKER.

Du, hva er klokken? spurte guttungen der han sto og fomlet med skøytene for å dra bort på idrettsplassen. Fem over halv tolv, kunne vi rope tilbake. - Vi sto på holdeplassen på den andre siden av veien og ventet på bussen. Ikke vet vi om han oppfattet hva vi sa, og ikke vet vi hvor meget det betydde for ham å få vite når det var på dagen akkurat da.

Noe var det vel, men vi ble opptatt på annet hold. En eldre kvinne kom også og skulle med bussen, men hun var dårlig tilbens og hadde problemer med å forsere brøytekanten. Vi fikk henne over, hun takket for det, og så kom bussen.

Er det Lysaker nå? spurte vår side-mann.

Nei, ikke nå men neste, kunne vi som lokalkjente fortelle, og han kom trygt av der han skulle

Tilbake igjen etter nødvendig ærend i Oslo, satt vi på bussen sammen med en mor med barn og barnevogn.

Så skulle hun av, da, med vogn og barn. Sjøføren kan jo vanskelig hjelpe slike trafikanter, så de er prisgitt sine medpassasjerers velvilje, stakkars, Og av kom hun - tilfeldigvis ved vår hjelp og med takknemlig smil.

Så rullet bussen rutemessig videre, da vi kom til å tenke: Idag har du ganske og aldeles tilfeldig vært til hjelp, - riktignok i det helt små - for fire mennesker: Gutten med skøytene, den aldrende kvinnen med brøytekanten, han som skulle av på Lysaker, og moren med barnevognen.

Ikke dårlig det! Men er vi kanskje sånn spesielt menneskevennlig? - Å langt ifra. Slikt gjør vi alle når anledningen byr seg. Det bare "hopet seg opp" akkurat denne dagen, men de som fikk assistanse, trengte nå allikevel denne hjelpen, likesom vi hver dag trenger deres.

Vi er alle i samme båt, Vi er med-mennesker, nemlig; mennesker som skal og må leve sammen med hverandre.

Skal det fire slike tilfeldige episoder til for å minne oss om det? - Å, nei vel !??

han.

Innvielsesseremonien er vel den av våre seremonier som er mest egnet til å sette tankene i sving, og den gir oss også de rikeste minner.

En av grunnene til dette er at vi møter noe nytt, noe vi ikke før har hatt mulighet for å oppleve.

Fra min egen innvielse for tre år siden husker jeg hvordan spenningen på grunn av det ukjente sammen med de nye omgivelser skapte en sterk grobunn for inntrykk.

Og her mener jeg at vi allerede er ved noe verdifullt og usedvanlig. Noe vesentlig i vår tilværelse blir til i slike stunder, fordi vi er så mottagelige i sinnet.

Det er nok forskjellig fra person til person. Vi kjenner alle til hvordan dagene går med mange små og store gjøremål. Det hele glir på en måte forbi oss, uten at vi egentlig opplever så meget. De øyeblikk da vi er særlig mottagelige for inntrykk, kan være sjeldne.

Denne mottagelighet oppstår imidlertid ved det nye og det uvante som møter oss, - det er det som skjer ved innvielsen og gjør den til en opplevelse i ordets rette betydning.

Og senere vil det, når vi deltar i andres innvielse, være mulig å vende tilbake til den opplevelsen vi selv fikk ved vårt første møte med Ordenen. Nå blir det, etterhvert som tiden går, tryggheten ved det kjente som preger situasjonen.

Nå er det full anledning til å høre og lære tekstene, og her kommer vi til det neste og vanskeligste, - nemlig gjennom deltakelse i logens arbeide å få ord og tanker om vennskap, kjærlighet og sannhet til å prege en selv.

Det er mitt håp at de mange gode ord og gjentagelser, som vi møter i Ordenen, når vi bruker våre sanser vil prege meg og alle medlemmer i retning av vennskap, kjærlighet og sannhet.